

Boekbesprekingen

Surinam Timber. A summary with brief descriptions of the main timberspecies of Surinam. 2nd edition Surinam Forest Service 1955.

[810 (883)]

Bij de eerste druk kon men zich slechts baseren op de onderzoeken van Pfeiffer en die van de Yale University School of Forestry. Sedertdien zijn er aan de Wageningse Landbouwhogeschool een 40-tal soorten onderzocht, zijn er enkele publicaties over dit onderwerp verschenen van de Yale University en zijn er botanische en hout-anatomische determinaties verricht aan het Utrechtse Universiteits Museum en Herbarium, zodat de uitgave thans aanmerkelijk kan worden uitgebreid. Bovendien heeft men, dank zij de exploratiewerkzaamheden van 's Landsbosbeheer, ook gegevens verkregen omtrent de beschikbare hoeveelheden van verschillende houtsoorten.

De tweede druk geeft nu van een 70-tal soorten een opgave van de botanische, de lokale- en de handelsnamen, het verspreidingsgebied, een korte beschrijving van het hout, wat betreft kleur, textuur, het soortelijk gewicht, de fysische en mechanische eigenschappen, voor welke doeleinden het kan worden gebruikt, waar en in welke afmetingen het kan worden verkregen.

Samenvattende tabellen van deze eigenschappen vergemakkelijken het overzicht. Voor hem die zich voor Surinaamse houtsoorten interesseert is het handige werkje onmisbaar.

v. Z.

Referaten

Rubriek 1. Factoren van de omgeving; biologie

181 : 176.1 *Quercus borealis* (44)

Un essai d'acclimatment de chênes rouges d'Amérique. G. Caron. Bull. S. F. Franche Comté 29 (2), 1956 (87—88).

Omstreeks 1860 werden op particulier terrein aan de zuidgrens van het Forêt de Chaux in de Jura op een hoogte van 260 m op vaste leemhoudende grond, in een gecombineerd bos van hakhout en ijl staande opgaande bomen, drie Amerikaanse eiken ingebracht en deze hebben zich op een merkwaardige wijze ontwikkeld. Zij hebben een oppervlakte bezaaid van op het ogenblik 4 tot 5 hectaren.

Eén van de oorspronkelijke bomen werd in 1920 door de eigenaar geveld om de kwaliteit van het hout te beproeven. De twee andere werden onlangs geveld en hadden een inhoud van 2,6 en 6,2 m³. De bestudering van deze eiken en de verjonging wijst er in de eerste plaats op, dat de Amerikaanse eik een lichthoutsoort is, maar dat hij toch goed een bedekking kan verdragen en zich dan gemakkelijk verjongt. Van het 25e jaar af geeft de boom bijna elk jaar een overvloedige hoeveelheid eikels. Het schijnt verder, dat de maximale leeftijd bij 90 tot 100 jaar ligt. De bomen zijn dan door vorst gespleten of gedraaid, soms ook beide.

Om bruikbaar zaaghout te verkrijgen moet men de stammen ontdoen van de takken. Het brandhout is van goede kwaliteit. De beste kapleeftijd schijnt op omstreeks 70 jaar te liggen.

Hoewel de kwaliteit van het hout belangrijk minder is dan van de gewone eik, wordt de mindere opbrengst per inhoudseenheid goed gemaakt door de veel grotere productie. Twee vragen blijven echter nog over. Nabij de Amerikaanse eiken ging de groei van de jonge gewone eiken sterk achteruit en de vraag rijst of dit geweten moet worden aan de concurrentie van de Amerikaanse eik. En tenslotte is het de vraag in hoeverre de eikels behouden blijven bij de aanwezigheid van herten.

A. S.